

BOETE VOOR VEER ZONDER KAARTJE ONEERLIJK VOLGENS CONSUMENTENRECHT

S&S 2025/130
Rechtbank Amsterdam
24 juni 2025

Bergsche Maasveren verzorgt veerverbindingen over de Bergsche Maas. Tot voor kort was het gebruik van het veer gratis. Een motorrijder maakt gebruik van het veer, maar betaalt het daarvoor toepasselijke tarief van 2,70 euro niet. Bij de Bergsche Maasveren staan borden. Op het bord van het betreffende veer staat de tekst: “Bij niet-betalen voor de overtocht door niet-geregistreerde passagier: u betaalt 175 euro boete.” Deze borden staan langs alle aanrijroutes en de boete is volgens Bergsche Maasveren verschuldigd indien geen vaargeld wordt betaald.

Na daarop te zijn aangesproken, heeft de motorrijder alsnog 2,70 euro betaald, maar hij heeft geweigerd de boete te betalen. Bergsche Maasveren laat het er niet bij zitten en heeft de motorrijder voor de kantonrechter gedagvaard en daarbij uit

coulance de boete van 175 euro verminderd tot 95 euro. Dit omdat het veer tot voor kort gratis was. De motorrijder is het hier niet mee eens.

Beslissing

De rechter beoordeelt allereerst of sprake is van een vervoer-overeenkomst. Op een dergelijke overeenkomst kan via een verwijzing op borden een boetebeding van toepassing worden verklaard. De rechtbank verwijst in dit kader expliciet naar het arrest van het Europese Hof van Justitie van 7 november 2019 (Kanyeba). In die zaak had een reiziger die geen vervoersbewijs had aangeschaft, een boete opgelegd gekregen door de Belgische spoorwegmaatschappij de NMBS. Het Hof van Justitie heeft in die zaak het boetebeding getoetst aan het Europese recht, namelijk aan de Richtlijn 93/13/EEG, over oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten

(hierna: ‘de richtlijn’). Vervolgens overweegt de kantonrechter, onder verwijzing naar de uitspraak van het Hof van Justitie in de Dexia-zaak, dat hij ambtshalve – dus ook wanneer de motorrijder dat niet heeft aangevoerd – onderzoek moet doen naar mogelijke oneerlijke bedingen.

‘Een boete van €175 voor een vervoersbewijs van €2,70 staat niet in verhouding tot de te verwachten schade’

Bergsche Maasveren voert aan dat er sprake is van een overeenkomst van personenvervoer over de binnenwateren, als bedoeld in artikel 8:70 BW. Het lijkt erop dat in het vonnis per abuis artikel 8:70 BW wordt genoemd. Dat artikel ziet op expeditie. Bedoeld is hier waarschijnlijk artikel 8:970 BW, dat de overeenkomst van personenvervoer over de binnenwateren regelt. Boek 8 BW regelt overigens niet de verplichting van de passagier om het passagegeld te betalen; daarop is dus wél Boek 6 BW van toepassing.

Omdat het een overeenkomst van personenvervoer over de binnenwateren betreft, zou volgens Bergsche Maasveren afdeling 2b in Boek 6 BW – de afdeling die van toepassing is op overeenkomsten gesloten tussen een handelaar en een consument en is een implementatie van de Richtlijn 2011/83/EU betreffende consumentenrechten – op grond van de uitzondering van artikel 6:230h lid 5 BW niet integraal van toepassing zijn. De kantonrechter overweegt dat de vraag of het personenvervoer over de binnenwateren betreft en of dit onder de uitzondering valt, niets afdoet aan de verplichting van de rechter om het beding ambtshalve te toetsen aan de richtlijn.

Vervolgens schetst de kantonrechter het toetsingskader van de richtlijn. De kantonrechter overweegt dat een beding oneerlijk is wanneer dit het evenwicht tussen de wederzijdse rechten en verplichtingen ten nadele van de consument aanzienlijk verstoort. Hierbij neemt de kantonrechter alle omstandigheden rond de totstandkoming van de overeenkomst in aanmerking en houdt hij ook rekening met de aard van de dienst waarop de overeenkomst betrekking heeft. De sanctie op een oneerlijk beding is dat het beding moet worden vernietigd en dat de vordering op dat onderdeel moet worden afgewezen, ook wanneer een partij in een procedure een beroep doet op wettelijke bepalingen in plaats van op contractuele afspraken. Als

'Ook als de consument niets aanvoert, moet de rechter zelf toetsen of een boetebeding oneerlijk is'

een handelaar een oneerlijk beding in een overeenkomst heeft opgenomen, kan hij, als dat beding niet geldt, dus ook geen beroep meer doen op beschermende bepalingen uit de wet.

De kantonrechter toetst vervolgens of het boetebeding oneerlijk is. Daarbij neemt de rechter in overweging dat het niet-betalen voor de overtocht op zichzelf in beginsel een voldoende ernstige tekortkoming is in de nakoming van de overeenkomst door de motorrijder om een boete te rechtvaardigen. Die boete dient echter in redelijke verhouding te staan tot de te verwachten schade. Naar het oordeel van de kantonrechter staat een boete van 175 euro voor het niet-betalen van een vervoersbewijs van 2,70 euro – mede gelet op de omstandigheid dat de overtochten tot voor kort gratis waren – niet in verhouding tot de te verwachten schade die Bergsche Maasveren zou lijden. Het boetebeding wordt daarom vernietigd. Bergsche Maasveren staat dan ook na een procedure met lege handen.

Conclusie

Voor professionele partijen die diensten aanbieden aan consumenten en daarbij bijvoorbeeld een boetebeding opleggen aan consumenten, geldt dat zij rekening moeten houden met een ambtshalve toetsing door de rechter aan de richtlijn en dat, als de rechter het beding als oneerlijk beschouwt, het beding moet worden vernietigd en de vordering moet worden afgewezen, ook als de eisende partij in de procedure een beroep doet op de wettelijke bepaling in plaats van de contractuele bepalingen.

De hier besproken jurisprudentie is afkomstig uit rechtspraak.nl en S&S aflevering 12, 2025.

Kluwer B.V., Postbus 23 (7400 GA) Deventer en rechtspraak.nl.

Mr. Vincent Pool

Advocaat en partner bij Van Traa Advocaten te Rotterdam

